

„gij zult geenen uitheemschen god aanbidden. Ik ben de „Eeuwige, uw God, die u uit het land Egypte opwaarts „gevoerd heb; doe uwen mond wijd open, ik zal denzelven „vullen. Maar Mijn volk luisterde niet naar Mijne stem, „Israël wilde Mij niet [volgen]. Toen gaf Ik hen over aan „den waan huns harten, liet hen wandelen naar hunne „raadslagen. Wilde Mijn volk slechts naar Mij hooren, Is- „raël Mijne wegen betreden; ras zoude Ik hunne vijanden „vernederen en Mijne hand tegen hunne verdrukkers wen- „den. De haters des Eeuwigen zouden zich huichelend „hun onderwerpen en hun geluk zoude eeuwig duren. Het „merg der tarwe zoude hen voeden, de honig uit de rots u „verzadigen.”

(Op den tweeden avond van het feest zegt
men dezen PIZMON niet.)

De schroomvallige vergadering Israëls verheft hare smeeking- en lofzangen. Wil o God! hare kwalen herstellen. Dat het jaar eindige en zijne rampen! Met liefelijke woorden roept zij u aan, met zang en lofliederen die u passen. Waarom wendt Gij Uwe oogen af en duldt dat barbaren haar erfdeel verteren? Dat het jaar eindige en zijne rampen! Breng, o Heer! de kudde terug, door leeuwen alom verstrooid, en stort Uwe gramschap uit op hen, die U toeroepen: „verdelging!” Zij vernielen den wijnstok, door U geplant, laten er geen rank van over. Dat het jaar eindige en zijne rampen! Wanneer zult Gij Uwe vergadering uit den kerker verlossen, de ketenen, die haar prangen, verbreken? Wanneer zult Gij wonderdadig als held optreden, om hare vernielers te onder te brengen? Dat het jaar eindige en zijne rampen! Verstomd is haar gezang en meer dan ooit haakt zij naar Uw welbehagen. Verban hare zielesmart, opdat zij zich weder met het voorwerp harer liefde kunne bezig houden. Dat het jaar eindige en zijne rampen! Voer haar zonder stoornis, naar hare woonstede terug; zij is reeds te lang van haren teërbeminden gescheiden. Zij is als een bottende wijnstok, waar bloesem aan komt, doch wiens trossen niet rijp worden. Dat het jaar eindige en zijne rampen! Schep moed o Israël! en verheug u, want de verdrukking snelt ten einde. Vertrouw op uwen Schepper, die Zijn verbond, ten uwen voordeele, in acht neemt. Weldra trekt gij naar Zion op en hoort gij Hem uitroepen: „baant, baant hare wegen!” Dat het jaar een aanvang neme en zijne zegeningen!

Verheerlijkt en geheilgd zij de naam des Hoogverhevenen, in de wereld, die Hij naar Zijn welgevallen geschapen heeft; dat Hij Zijn rijk vestige, Zijne verlossing doe bloeijen, het tijdperk der komst van den Messias doe naderen,

וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נָכַר : אֲנֹכִי יי אֱלֹהֶיךָ . הַמַּעֲלֶךְ מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם . הַרְחֵב פִּיךָ וְאִמְלֵאֲרוּ : וְלֹא שָׁמַע עַמִּי לְקוֹלִי .
וְיִשְׂרָאֵל לֹא אָבָה לִי : וַיִּשְׁלַחֵהוּ בַּשְּׂרִירֹת לִבָּם . יִלְכוּ
בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם : לוֹ עַמִּי שָׁמַע לִי . יִשְׂרָאֵל בְּדַרְכֵי יְהִלְכוּ :
בְּמַעַט אוֹיְבֵיהֶם אֲכַנֶּה . וְעַל צָרֵיהֶם אֲשִׁיב יָדִי : מִשָּׁנְאֵי יי
יִכְחָשׁוּ לוֹ . וַיְהִי עֵתָם לְעוֹלָם : וַיִּכְבְּלוּהוּ מִחֶלֶב חֲטָא .
וּמִצּוֹר דְּבִשׁ אֲשַׁבֵּיעַךְ :

אין אומרים פזמון זה כליל שני.

אֲחֻזַּת קַטְנָה תַּפְלוּתֶיהָ . עוֹדְכָה וְעוֹנָה תַּהְלוּתֶיהָ . אֵל נָא
רַפָּא נָא לְמַחְלוּתֶיהָ . תְּכַלֶּה שָׁנָה וְקַלְלוּתֶיהָ : בְּנַעַם
מַלְאִים לֶךְ תִּקְרָאָהּ . וְשִׁיר וְהַלּוּלִים כִּי לֶךְ נֹאֲרָה . עַל מַה
תַּעֲלִים עֵינֶיךָ וְתִרְאָהּ . זָרִים אוֹכְלִים נַחְלוּתֶיהָ . תְּכַלֶּה שָׁנָה
וְקַלְלוּתֶיהָ : רַעַה אֶת צֹאנֶיךָ אֲדִוּוֹת זָרוֹ . וְשִׁפּוֹךְ חֲרוֹנֶיךָ
בְּאוּמְרִים עָרוֹ . וְכִנְרַת יְמִינֶיךָ פָּרְצוּ וַאֲרוֹ . לֹא הִשְׁאִירוּ
עוֹלּוּתֶיהָ . תְּכַלֶּה שָׁנָה וְקַלְלוּתֶיהָ : מִתִּי תַעֲלֶה בְּתֶךָ מְבוֹר
וּמִבֵּית כֹּלָא עֲלֶה תִשְׁבוֹר . וְתַפְלִיא פְּלֹא בְּצֹאתֶךָ כְּגִבוֹר .
לְהַתֵּם וְכֹלָה מְכַלּוּתֶיהָ . תְּכַלֶּה שָׁנָה וְקַלְלוּתֶיהָ : חִילָה קָבְעוּ
הַגּוֹי כֹּלּוֹ . וְטוֹבָה שְׁבַעוּ וּכְזוּוּ אִישׁ לוֹ . וְלִבָּה קָרְעוּ וּבְכַל-
זֹאת . לֹא מִמֶּךָ נָעוּ מַעֲגָלוֹתֶיהָ . תְּכַלֶּה שָׁנָה וְקַלְלוּתֶיהָ :
זְמִירָה שְׁבַת וְחִשְׁקָה תִּגְבִּיר . לַחֲפוּץ קָרַבַּת דּוֹדָה וְתַעֲבִיר .
מִלֵּב דְּאִכַּת נַפְשָׁה וְתִסִּיר . לְבַקֵּשׁ אֶהְבַּת כְּלוּלוּתֶיהָ . תְּכַלֶּה
שָׁנָה וְקַלְלוּתֶיהָ : נַחַח בְּנַחַת לְגוּה רִבְצָה . רַב גְּזַנַּחַת מְדוּד
חֲפָצָה : וְהִיא כְּפָרַחַת עֲלֵתָה נִצָּה . לֹא הִבְשִׁילוּ אֲשַׁכְּלֵתֶיהָ .
תְּכַלֶּה שָׁנָה וְקַלְלוּתֶיהָ : חֲזָקוּ וּגִילוּ כִּי שׁוֹר גָּמַר . לְצוֹר
הוֹחִילוּ בְּרִיתוֹ שְׁמַר . לָכֶם וְתַעֲלוּ לְצִיּוֹן וְאָמַר . סְלוּ סְלוּ
מִסְלוּתֶיהָ . תַּחַל שָׁנָה וּבְרִכּוּתֶיהָ :

וַיִּתְגַּדַּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֵיהָ רַבָּא : בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְּרַעוּתֶיהָ
וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתֶיהָ . וַיִּצְמַח פְּרַקְנִיָּה . וַיִּבַע קֶץ מְשִׁיחִיָּה .